

[Aksel Larsen.]

sen og professor Ross. Jeg rettede det spørgsmål til dem, hvad der forstås ved indenrigsk myndighedsudøvelse, og jeg fik det svar: læs grundloven — den gældende grundlovs § 2, det nye grundlovsforslags § 3. Deri står, at den lovgivende magt er hos kongen og folketinget i forening, den udøvende magt er hos kongen, den dømmende magt er hos domstolene. Dette er myndighedsudøvelse; det sagde professorerne, og ingen protesterede imod deres udlægning af teksten, heller ikke hverken den højtærede udenrigsminister eller den højtærede statsminister.

Her er netop i § 20 tale om „beføjelser, som efter denne grundlov tilkommer rigets myndigheder“; det er den lovgivende magt, den udøvende magt og den dømmende magt. Den udøvende magt er dels indenrigs og dels udenrigs, men den lovgivende magt og den dømmende magt er fornuftigvis kun indenrigs. Som § 20 er affattet, kan altså både den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt eller dele deraf ved lov vedtaget af folketinget overlades til det, man kalder mellemfolkelige myndigheder. Der er ikke i paragraffen tale om gensidighed i nogen forstand. Der er tale om, at disse mellemfolkelige myndigheder skal være oprettet ved gensidig overenskomst med andre stater, men i disse gensidige overenskomster behøver der jo ikke at stå — og vil der formentlig aldrig komme til at stå —, at den og den myndighed, som hidtil har været udøvet suverænt af de enkelte medlemsstater, fremtidig skal udøves af et mellemfolkeligt organ. Nej, det vil gå, som det er gået med Atlantpagten: at det såkaldt mellemfolkelige organ efterhånden vil have brug for at kunne udøve den myndighed, der hidtil er blevet udøvet suverænt af de enkelte stater, og så bliver der brug for en grundlovsparagraf, hvorefter rigsdagen ved lov kan overlade myndighedsudøvelsen til et såkaldt mellemfolkeligt organ som Atlantpagtrådet.

Jeg gør opmærksom på, at der ikke står i § 20, at det skal være et internationalt organ. Ved et internationalt organ måtte man formentlig forstå et organ, som enten omfattede, eller i hvert fald kunne komme til at omfatte og havde store muligheder for at kunne komme til at omfatte, alle stater på jordkloden, men det er der ikke tale om. Det, der er tale om, er mellem-

folkelige myndigheder, og det vil sige, at denne paragraf kan bringes i anvendelse, hvis en regering og et rigsdagsflertal vil overlade dansk myndighedsudøvelse også over indenrigske anliggender til et sådant såkaldt mellemfolkeligt organ som Atlantpagtrådet, der omfatter et lille antal stater, og som i alt væsentligt domineres af een eneste magt, Amerikas Forenede Stater. I så tilfælde bliver der jo ikke tale om nogen som helst gensidighed. Hvis Atlantpagtrådet beslutter, at det ønsker sig overdraget en vis del af myndighedsudøvelsen i Danmark, og regeringen og et rigsdagsflertal herhjemme er villig til at efterkomme et sådant ønske eller et sådant krav, er der jo ikke tale om nogen gensidighed, for det siger ikke, at andre stater skal overlade en tilsvarende del af deres myndighed til Atlantpagtrådet. Og måske skal det tilføjes, at hvis det skulle være tilfældet — men det kan simpelthen ikke tænkes at blive tilfældet for Amerikas Forenede Staters vedkommende —, ville det vel ikke betyde så forfærdelig meget, da det er Amerikas Forenede Stater, der dominerer foretagendet, som jeg allerede har sagt ved første behandling. Det er i enhver henseende utænkeligt, det er aldeles udelukket, at Amerikas Forenede Stater kan eller vil overlade nogen del af deres indenrigske eller internationale myndighed til Atlantpagtrådet, så der kan altså ikke blive tale om nogen som helst form for gensidighed.

Paragraffen er i hele sin udformning i strid med Danmarks interesser. Den er livsfarlig, fordi den giver mulighed for også formelt at prisgive vor nationale suverænitet, og den er direkte stridende mod „Een Verden“s program og påståede anskuelser, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) ellers hidtil har støttet sig til, og som går ud på, at det enkelte land bør være villig til at afgive en del af sin internationale suverænitet, men kun for at den nationale, den indenrigske suverænitet ikke på nogen måde skal kunne antastes eller overdrages til andre. Ja, i det omfang, man bliver tvunget til overfor vælgerne at tale om paragraffen, vil man naturligvis forsøge, som man har forsøgt det ved tidligere lejlighed, at berolige vælgerne med, at der findes garantier i paragraffen; der står jo, at der kræves $\frac{5}{6}$ af folketingets medlemmer til at vedtage en sådan lov, og hvis et sådant flertal ikke opnås, skal lovforslaget